

Nonniana.

Paraphrasis evangelii Ioannei a Nonno factae versus Σ 113

χειρας ὀπισθοτόνω πεπεδηκότα δίζυγι δεσμιῶ,

quem a Riglero (Melet. VI 12: 'fortasse legendum: *χειρας ὀπισθοτόνω πεπεδημένον ἀκλεί δεσμιῶ*') iam tentatum Quaest. Nonn. p. 51 similibus versibus collatis in hanc formam Nonno aptiorem redigi posse ostendimus: *χειρας ὀπισθοτόνους πεπεδημένον ἄζυγι δεσμιῶ*, quaerendi nobis occasionem dedit ad quas potissimum res describendas Nonnus epitheto quod est *ὀπισθότονος* usus esset.

Primum igitur *ὀπισθότονος* i. e. retro tentus saepius vocatur arcus, sive quo telum mittitur, velut Dion. VII 195 *ὀπισθοτόνοιο δὲ τόξου Ἐλκομένου φοίξῃσε σοφὸν βέλος εἶλον ἡχώ*, XXIX 11 *ὀπισθοτόνων ἀπὸ τόξων Πέμπων ἡερόφοιτον ἐπισσυντέρων νέφος ἰῶν*, XL 570 *ὀπισθοτόνοιο δὲ τόξου Τριπλόα πέμπε βέλεμνα*, sive qui intenditur, velut XV 365 *κυριὸν ὀπισθοτόνοιο κέρας κυκλώσατο τόξου*, sive qui remissus est, velut XV 259 *ὀπισθοτόνοιο δὲ τόξου Εἶην νεῦρα βόεια πολὺ πλέον*, XLVIII 931 *ὀπισθοτόνω δ' ἅμα τόξω Εἰς προχοὰς ἀκόμιστον ἐὴν ἔρριψε φαρέτην*. Deinde caput, manus, pedes interdum *ὀπισθότονοι* appellantur: caput aquilae, quae immolandam se obtulit, resupinatum XL 526 *ἄψ ἀνασειράζοντες ὀπισθοτόνοιο καρήνον Γυμνὸν ἐφαπλώσαντες ἐλεύθερον ἀνθερεῶνα*, *Αἰετὸν ἀποκέλευθον ἐδαιρεύσαντο μαχαίρῃ*¹, manus post tergum religatae XV 147, XXXIV 165 *χειρας ὀπισθοτόνους ἀλύτῳ σφηκώσατο δεσμιῶ*, XLV 131 *ἐπιτροχώσα δὲ σειρῇ Χερσὶν ὀπισθοτόνοισιν ἐμιτροῶθη Λιονύσου*, pedes retro tenti Satyri nantis X 152 *ποσσὶν ὀπισθοτόνοισι ὄνηφενὲς ἔοχισεν ἕδωρ* (VII 189, XLI 116, Par. Φ 46 *ποσσὶν ἀμοιβαίοισιν*), pes dexter militis humi impetum sustinentis retro porrectus XXII 302 *ὀπισθοτόνοιο δὲ ταρσοῦ Ἴχθυον ἡέρταξε μετάρσιον, ὀρθὰ πταίνων Λέξιτεροῦ ποδὸς ἄκρα πεπηγότα δάκτυλα γαίῃ*. Tum ipsam saltandi

¹ Cf. Ioan. Gaz. I 255.

artem, qua pes sublatus ad cervicem admovetur, more poetarum Nonnus *ὀπισθοτόνον* dixit XIX 273 *ὀπισθοτόνω δ' ὑπὸ τέχνη Καμπύλον ἠώρησεν ἐπ' ἀχένη ταρσὸν ἐλίξας* (cf. 276 *κυκλάδι τέχνη*), pariterque ipsum quo arcus intenditur tractum XXIX 71 *καὶ εἴρυσεν ἠθάδι νευρῆ Τόξον ὀπισθοτόνω παλάμης κυκλούμενον ὄλαϛ*: haec enim Koechlius plura deesse in praefatione opinatus edidit, cum antea legeretur *ἠθάδα νευρήν*. At recte se habebit casus quartus *ἠθάδα νευρήν*, si in proximo versu pro forma quae est *κυκλούμενον* substituemus *κυκλούμενος* (cf. XV 365 *κέρας κυκλώσαιο τόξου*).

Iam de eis exemplis disseramus, quae cum propria illius epitheti significatione minus consentire videantur. Quae et perpauca sunt et, quantum equidem iudicare possum, omnia fere dubia. Primum enim iure Ludwichius (Symb. crit. p. 110 sq.) in versibus XLVI 211 sqq.

κυλινδομένον δὲ κοινή

*ἦ μὲν ὀπισθοτόνους πόδας εἴρυσεν, ἦ δὲ λαβοῦσα
δεξιτερῆν προθέλμνον ἀνέσπασεν,*

quoniam Penthei in pulvere se volutantis pedes retro tenti dici non possent, id quod traditur *ὀπισθιδίους* defendit Graefio auctore interpretatus pedes posteriores 'quasi revera bestia quadrupes fuisset' (cf. I 315, V 425, XXXVI 232, 332, XXXVIII 360, XLIII 49, Ioan. Gaz. I 264).

Deinde in versibus XII 388 sq.

*αὐτὸν ἐρύων δ' ἐπὶ κύπριν ἀπειθέος εἴματα νύμφης
χεροῖν ὀπισθοτόνοις ῥοδέων ἐπαφήσαιο μηρῶν*

haud scio an rei verba parum accommodata sint. In editionibus veteribus invenitur *χειρὶ ὀπισθοτόνω*, quod plane ineptum Hermannus memor, ut puto, versuum similium, quos supra posuimus, sic immutavit, ut nunc legitur, optime quidem, si quo facilius eo melior est emendatio, sed etiamsi manus post tergum revinctas saepius *ὀπισθοτόνους* nominari scio, manus Satyri virginem attractantis qui retortae dici possint non satis me perspicere confiteor. Quid opus esset epitheti Marcellus recte intellexisse mihi videtur, qui totam sententiam, ut est eius consuetudo, non qualis exstat, sed qualem vellet, in suum sermonem sic convertit: 'il la retient par ses voiles et porte sa main *téméraire* sur les attraits qu'ils lui dérobent': quasi Nonnus hic quoque eisdem verbis usus esset, quae alibi ei ad res amatorias describendas aptissima videbantur: *χεροὶ γυναιμάνεσοι* (XIII 345, XV 287, XVI 165) vel *ἐρωμανέεσοι* (III 286, XV 79, cf. X 352). Semel *χεροὶ ποθοβλήτοιαι* reperitur XLVIII 401

χεροὶ ποθοβλήτοιαι τεῶν ἐδράζαιτο πέπλων,

unde quis in eo versu, a quo orsi sumus, numero singulari, qui traditur, servato scribendum esse coniciat

χειρὶ ποθοβλήτῳ δοδεῶν ἐπαφήσατο μηρῶν.

Nam quod idem datus in altero versu numeri pluralis est, in altero singularis, id nihil refert, quoniam plura eius varietatis e Nonni carminibus exempla afferri possunt, velut XX 355

*καὶ μιν ἔσω δύνοντα πολυφλοίσβοιο μελάθρου
χερσὶ φιλοξείνοισιν Ἄραψ ἠσπάζετο Νηρέυς,*

at X 111

*δέξο με καὶ σύ, Θάλασσα, μετὰ χθόνα· δέχνησο, Νηρεΐ,
χειρὶ φιλοξείνω μετὰ Περσέα καὶ Μελικέρτην.*

Ac ne Wernickio quidem assentior, qui etiam in Paraphrasis versu Φ 62

χερσὶν ὁμοσθενέεσσιν ἐπὶ χθόνα δίκτυον ἔλκων

χερσὶν ὁπισθοτόνοιον olim scriptum fuisse ratus est: quod quatione explicandum putaverit, nescio: sed quod traditur *χερσὶν ὁμοσθενέεσσιν* idem fere videtur declarare atque XLVI 211 *χερσὶν ὁμοζήλοισι*.

Venio nunc ad versus XLII 274 sqq.

*ὀκλάζων ἐπίκρυτος, ἐπ' ἄντυγι γούνατα πήξας
ἔξυι καμπτομένη, καὶ ἐκούσιον ἵππον ἐλαύνων
φειδομένη παλάμη τεχνήμονι βαιὸν ἱμάσσει,
ἄμμα βαλῶν κατόπισθε, παρελκομένου δὲ προσώπου
δίφρον ὁπισθοτόνοιο φυλάσσειται ἡμοχῆος,*

ubi depravatatum esse *ὁπισθοτόνοιο* apparet. Nam aurigam (v. 270 *ἵππεύων ἐλατήρ*) idcirco oculos retorquere (*ἄμμα βαλῶν κατόπισθε*) necesse est, ut speculetur et custodiat currum proximi aurigae (*δίφρον φυλάσσειται ἡμοχῆος*), qui neque ipse *ὁπισθότονος* dici ullo modo potest, neque omnino aurigae retro tenti imago quomodo fingenda sit, ex ea quam huius epitheti supra ostendimus significatione satis intellegitur. Scribendum autem esse

δίφρον ὁπισθοπόροιο φυλάσσειται ἡμοχῆος

Nonnus ipse docet, qui ut saepius ex alio in alium librum plures deinceps versus quasi transcripsit (v. Ludw. Symb. crit. p. 39 sqq.), ita hic quoque a se exemplum repetiit. Dixerat enim XXXVII 251 sqq.

*δόχμος ὀκλάζων, τετανυσμένος¹, ὀρθὸς ἀνάγκη,
ἔξυι καμπτομένη, καὶ ἐκούσιον ἵππον ἐλαύνων,
φειδομένη παλάμη τεχνήμονι βαιὸν ἱμάσσων,*

¹ *Τετανυσμένος*, quod Koechlius primus scripsit, esse in codice Laurentiano Ludwichius affirmat (Herm. XII 296).

ἐπιροπαλιζομένης δοχμώσατο κύκλον ὀιωπῆς,
δίφρον ὀπισθοπόρου πεφνλαγμένους ἠνιοχῆος.¹

Restant versus XLII 50 sqq.:

Ἥλιον λαίανεν, ὀπισθοτόνων ἐπὶ δίφρων
αἰθερῶ στατὸν ἔπον ἀνασφίγγοντα χαλινῶ
μηκύνειν γλακὸ φέγγος,

ubi epitheton quod est ὀπισθοτόνος, qualem quidem eius vim cognovimus, nihil aliud videtur demonstrare nisi currus formam arcei consimilem (cf. XI 298 κύκλον ἀπήνης). Quae explicatio si cui propterea displicebit, quod Nonnus alibi (XXXVI 348) multo simplicius dixerit πολλάκι δ' ἱππεύοντος ἐπειγομένων ἐπὶ δίφρων Ἀσιαθέος Φαέθοντος ἀνεστήσαντο πορείην, alia melior Nonnoque dignior mihi quoque grata erit et exspectata.

Disputanti mihi Quaest. Nonn. p. 47 de versibus Par. Σ 17 et qui sequuntur unus 21

ἀστερόεν μίμημα καὶ εἶκελον ὄξει κόσμῳ

omittendus erat, quia vitium quidem apertum, emendatio incerta videbatur. Accidit autem ut Ludwichius, qui eodem fere tempore de iisdem versibus scripsit (Symb. crit. p. 129 sqq.), reliquos omnes integros, hunc unum sic corrigendum iudicaret: ἀστερόεν μίμημα καὶ εἶκελον ἦνοι κόσμῳ i. e. comparandum cum ornamento quodam micante: quam Nonniam esse orationem pluribus vir doctissimus exemplis demonstravit. Attamen ut adduci non possum, ut eos qui antecedunt omni vitio carere credam (v. Quaest. Nonn. p. 47), ita de hoc versu mutando a Ludwichio dissentio. Sed ut unde par est incipiamus, id quod traditur, vel quod Marcellus edidit: ἀστερόεν μίμημα πανεἶκελον ὠκέι κόσμῳ 'image toute semblable à une sphère étoilée et rapide' (v. Ludw. Symb. crit. p. 130) nemo facile defendet Dionysiacorum versu VI 65 σφαῖραν ἐλισσομένην, τύπον αἰθέρος, εἰκόνα κόσμου (cf. XL 416, XLI 281), cum neque appareat, quam cum mundo universo lanterna habeat comparisonem, neque quid ὄξει vel ὠκέι sibi velit adiectum. Quam difficultatem partim sustulit Ludwichius, partim reliquit. Nam κόσμῳ quidem vocabulo, quod, cum altera eius hic nulla sententia sit, ornamentum valere vult, aptissimum appositum ἦνοι coniectando invenit: ipsa autem comparatio nonne etiamtum mira videtur? si quidem rectius fulgor ornamentum facis ardori, quam hic illi dicitur similis. Igitur, id quod crebro

¹ Cf. IV 268, V 265, VI 16, X 181, 408, XV 229, XXXVII 292 Par. A 102, N 153, Ioan. Gaz. II 20.

factum constat, fortasse extrema versus vox corrupta, totum autem enuntiatum emendatius sic scribendum est:

χερσὶ πολυσπερέεσσι μετάσειον ἄλλος ἐπ' ἄλλω
 λύχνων ἐνδομύχων ἀνεμοσκεπὲς ἄγγος αἰέρων,
 ἄγγος ὅπερ δονάκεσσιν ἀμοιβαίοισι συνάπτων
 πυκνὰ μεριζομένοισι γέρον κυκλώσατο τέκτων
 ἄστερόεν μίμημα καὶ εἴκελον ὄξει δίσκῳ¹.

Nam ad vasa illa, quae rotunda dixerit (cf. etiam in v. 22 ὁμοζυγῆος διὰ κόλπου), accuratius depingenda poetam similitudine rei uti, quae omnibus notissima eandem fere speciem praebeat, cum per se consentaneum est, tum cum ipso disco in Dionysiis lapis confertur globosus XXXIV 281

καὶ λίθον εὐποίητον ἴσον τροχοειδέϊ δίσκῳ
 παρθένος ἀρπάξασα

(cf. XXXVIII 178 ἀστέρα τέχων — ἴσον τροχοειδέϊ κύκλῳ, XXX 216 ἴσον τροχοειδέϊ μήλῳ Μαζὸν ἰδῶν). Epitheton autem quod est ὄξυς 'celer' eidem vocabulo adiunctum invenimus XXIX 96

ἔστειεν ἀνδροφόνῳ βεβολημένον ὄξει δίσκῳ,
 quocum conferri possunt XXXVII 687 δίσκον ἀλήτην, X 255 δίσκον ἀκοντιστήρα. Nonnum videtur imitatus esse Paulus Silentarius, quem in Descr. magn. eccl. II 246 scripsisse

μάρμαρα δ' ὀμφαλθέντα περιστέφει εἴκελα δίσκῳ
 (trad. εἴκε λαδίσκῳ) Meinekii (Salzenberg, Alt-christliche Bau-
 denkmale v. Constantinopel, Anhang p. XLV) mihi quidem probavit. Accedit quod apud Nonnum eiusque sectatores disci nomen quasi proprium est cuiusvis orbis fulgentis: nam et in Dionysiis non solum telum intellegitur discus (III 158, X 255, XI 438, XIX 145, 228, XXXVII 437, 674, 681, 687, 696), sed semel etiam solis orbis XL 390 καὶ σταχύων ὠδίνας ἀναλδαίνεις σέο δίσκῳ (nam in v. 371 Graefius legere malebat δίσκῳ, cf. Paul. Sil. Descr. amb. v. 160 ἴσα χρυσανγεί δίσκῳ Ἡελίου) et Paulus Silentarius discos saepius vasa quaedam appellat per aedem collucentia (Descr. m. eccl. II 403, 410, 413, 422 δίσκος ἐνς σελάγιζε)². Quid quod idem Paulus Silentarius II 412, ubi de luminibus variis suspensis exponit, ea voce quam in Par. Σ 18, 19 iure restituisset nobis videmur, ἄγγος, consimiliter usus est:

¹ Mendum simillimum e versu Z 34 Hermannus sustulit, quem pro τοίχῳ vocabulo χόρτῳ in margine exempli sui scripsisse Hauptius quondam mihi dixit (cf. Z 31).

² Cf. Ioan. Gaz. I 49, 66, 84, 134, 207, 222, II 175, 216, 282.

καὶ μεγάλου σταυροῦ τύπον πολύωπα¹ νοήσεις,
 γείτονα μὲν δίσκοιο, πολυτρήτοισι δὲ νότοις
 ἄγγος ἐλαφρίζοντα σελασφόρον.

Quod saepius mihi contingit, ut si quid in Nonni carminibus emendandum erat, neque ab ipsis exemplorum copia suppetebat, apud discipulos invenirem, quae apud magistrum frustra quaesiveram: veluti versum Dion. XXIV 264

καὶ μίτον Ἀγλαΐη καινὴ μετέδωκεν ἀνάσση

ab aliis aliter correctum nos propter insolitum spondeum καινὴ duabus litteris mutatis sic distinxeram (Quaest. Nonn. p. 10)

καὶ μίτον Ἀγλαΐη καὶ νήματα δῶκεν ἀνάσση,

quamquam vocabula μίτος et νήματα coniuncta neque in Dionysiacis si recte memini, neque in Paraphrasi reperiuntur². Mox quae posse dici opinatus eram, a Paulo Silentiaro dicta cognovi in Descr. m. eccl. II 389: πάντα δὲ πῆγης Νήμασι χρυσοπόρων τε μίτων ποικίλλεται αἶγλη (cf. Descr. amb. 259 sqq.). Sed ut ad propositum revertamur, in Paraphrasi Σ ne ei quidem versus qui proxime sequuntur, 22—24

μεσοφανῆς ὄθι λύχνος ὁμοζυγέος διὰ κόλπον
 ὄξεν φάος πολυωπὸν ὑπὸ σκέπας ἔκτοθι πέμπων
 ἀκροφανῆς σελάγιζε πολυσχιδῆς ἀλλόμενον φῶς

integri habendi sunt, quoniam sermo inepte abundans qualis est λύχνος ὄξεν φάος πέμπων σελάγιζεν ἀλλόμενον φῶς 'lucerna acrem lucem fundens radiabat lucem trepido motu salientem', ni me omnia fallunt, a Nonni ingenio abhorret. Cui quid conveniat, e Dionysiacis haec docent: I 303

ἀστεροπή δ' ἤχλυσε καὶ εἴκελον αἴθοπι καπνῷ
 μαρμαρυγῇ σελάγιζε κατηφεί λεπταλέον πῦρ

(cf. XXIX 281, XLIII 357), XXX 77

εἶπε, καὶ οὐρανόθεν πυροίεις Ἥφαιστος ὀρούσας
 σύγγονον ἀμφελέλιζε πολυσχιδῆς ἀλλόμενον πῦρ,

XLV 336

ἀμφὶ δὲ τοίχους

ἀνυπόρους σελάγιζε πολυσχιδῆς ἀλλόμενον πῦρ

(cf. XXX 236 σελάγιζεν — ἀλλομένη φλόξ, II 492, XLVII 610).

Particula quae est κέ vel κέν, prout numeri postulant (v. Dion. VI 371 καὶ νύ κε κόσμος ἄκοσμος ἐγίνετο, καὶ νύ κεν ἀνδρῶν), Non-

¹ Cf. Par. Σ 23.

² Poteram tamen afferre VI 149 νηθομένων — μίτων (cf. Nicarch. ep. X 2).

nus haud ita raro, ea autem quae est *ἄν* non utitur nisi voce *οὐκ* antecedente: Dion. V 433 *οὐκ ἂν ἐγώ*, 434 *οὐκ ἂν ἐγώ*, XVI 171 *οὐκ ἂν ἀκοίτην*, Par. H 129 *οὐκ ἂν ἐφευρήσατε* (Passov.: 'fort. οὐ κεν'), A 76 *οὐκ ἂν ἐμός*, O 92 *οὐκ ἂν ἐκεῖνοι*, 100 *οὐκ ἂν ἀτασθαλίης*, Σ 147 *οὐκ ἂν ἀνάγκη*¹. Qua lege qui unus et solus non continetur versus A 122 (v. Ludw. Symb. p. 60)

εἰς ὃν ἂν ἀσθησίας ὑπηρεμίον καταβαῖνον

sic scribendus erit *εἰς ὃν ἐσασθησίας ὑπηρεμίον καταβαῖνον* (cf. Dion. XIV 279, XXIX 376, XXXIX 158, XLII 98, XLVIII 447 *καί μιν ἐσασθησίας — ὀδυρομένην*, Par. I 45, A 154)². Nam eiusmodi enuntiata, etsi plerumque particulam *κέ* vel *κέν* asciscunt, interdum tamen ea carent, velut H 64 *πᾶς βροτὸς ὃς λέξειεν*, M 188 *ὃς με παραγράψαιτο* (cf. Γ 166, Z 165, K 2). Insertum autem illud *ἂν* ab iis videtur esse, qui cum Paraphrasin quam maxime vellent congruere ipsi evangelio, multa hinc sumpta perperam politissimis Nonni versibus admiscerent (cf. Ludw. Symb. p. 66, 129). Cui studio praeter alia tribuerim, quod H 176 Ioannis verba *οὐδέποτε ἐλάλησεν οὕτως ἄνθρωπος* Nonnus absurdus sic reddidisse fertur:

οὐχ οὕτω βροτὸς ἄλλος ἴσῃν ἐφθέγγετο φωνήν,

cum scripsisse eum *οὐ τούτω* nemo non videat (cf. Ξ 52): certe alibi nusquam *οὐχ οὕτω* invenitur, quin mox respondeat *ὅσον* vel *ὡς* (v. Dion. X 322, 325, XXIII 221, 222, 224). Ac ne quis forte exempla desideret, quibus bene inter se cohaerere *τούτω ἴσῃν φωνήν* probetur, omnia quae habeo afferam: Dion. IV 72 *Πεισινόη δέμας ἴσον*, XI 294 *σοὶ δέμας ἴσον* (cf. XXVI 4), unde iure Graefium in v. VIII 188 *τῇ δέμας ἴσον* dativum casui genetivo qui traditur praetulisse apparet, XLVIII 325 *τῇ σέλας ἴσον*, quocum optime convenit, quod versum XXII 158 aliter atque in nostris editionibus in codice Laurentiano sic legi *χιονέη σέλας ἴσον ἀκοντίζουσα Σελήνη* Ludwichius nuper docuit (Herm. XII 293), VI 307 *ἦ ῥά σοι ἴσον ἔχει διερὸν δρόμον*, XI 267 *μόρον ἴσον — ταύροις σφαζόμενοιον*, XXXI 67 *γέρας ἴσον Ἐλευσινίῳ Διονύσω*, XXXVII 588 *ἴσον ἀμειβόντεσσιν ἔχων τύπον*, XLVIII 874 *σοῖς θαλάμοις τύπον ἴσον*, quamquam etiam genetivus reperitur adiunctus substantivo XXV 547 *ἀνδρὸς ἔχων τύπον ἴσον*, XXXVII 167 *τ' ἴσον ἔης γενέτω τεκούσης*, XL 512 *ναυτιλῆς τύπον ἴσον*, XLVI 342 *σῶν ἐλάφων — ἴσῃν κεραελκέα μορφήν*.

Sed ne longius aberremus, ex imitatoribus Nonni Joanne Ga-

¹ Nam quod olim edebant © 31 *καί κεν ἂν ἐφράσσασθε* vix recte defendit Hermannus (in Zimmerm. Ann. 1834, p. 997).

² Cf. Schwabium ad Mus. v. 337.

zaeo omisso, qui particulis *κέ, κέν, άν* noluisse uti videtur, Collutus scripsisse ille quidem traditur in versu 314 *οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' άν Τροίη με νοήση*, sed cum ne apud Nonnum quidem quemquam *ἴταν* media apostropho dirimere videam (I 487 *ἴταν σέο θῶκον ἀείσω*, XV 329 *ἴταν ψαύσειας ἰσιπῶν*, Par. E 100 *παράκλητος δ' ἴταν ἔλθῃ*), Ludwichio assentior, qui propter vocalem male elisam distinctionem tollendam censuit (Symb. crit. p. 33). In Tryphiodori carmine *κέ* vel *κέν* saepius, *άν* semel reperitur in versu 664 *πᾶσαν δ' οὐκ άν ἐγώγε μόθον χίσιν ἀείσαιμι*: neque Musaeus discrepat (cf. v. 197 *φράζετο πῶς κεν ἔρωτος ἀεθλευσεῖεν ἀγῶνα* cum v. 80 *οὐκ άν ἐγὼ κατ' Ὀλυμπον ἐρμείῳ θεὸς εἶναι*), nisi quod in versu 174 *τάχ' άν καὶ πέτρον ὄρναις* Homerum quam Nonnum sequi maluit (cf. Ludw. Symb. crit. p. 31). At neque Christodorum neque Paulum Silentiarium particularum *κέ(ν)* et *άν* discrimen ullum fecisse puto, cum et quod ille scripsit in v. 48 *σέ δ' άν καὶ χαλκὸς ἀναυδής* et quod hic in Descr. m. eccl. I 146 *ἀλλὰ τίς άν μέλπειεν* excusatione carere videatur.

In Paraphrasi versu I 64

νυφάμενος σικερόιο περίτροχον ὕμματος ἔλην

pro obscura quae est *ἔλην* Ludwichius (Symb. crit. p. 128) vocem *ἔλιν* restituit. Quam emendationem ne quis redargui opinetur versu eiusdem carminis I 64

οὐρανίης ἀίοντες ἀθηήτου φύσιν ἔλῃς,

quasi istius vocis occulta quaedam vis sit, equidem hic quoque librariorum neglegentia factum esse arbitror, ut Nonnus a communi verborum more longius discessisse videatur. Qui cum in Paraphrasi caelum regiam describere soleat, quam angelorum agmine custoditam deus optimus maximus imperio regat (v. A 200, 210 I 69 Z 191), vix credibile est, eum hic primum quidem pro sua consuetudine de pennato ministrorum exercitu (v. 62 *στρατιῆν περόεσσαν*), mox autem de nescio qua materia dicere, quem mirum sermonem frustra sic explicavit Baumgarten-Crusius (Opusc. p. 206): "Ἐλην istic res creatas dicit latiore vocabuli potestate". Itaque una littera addita legendum censeo

οὐρανίης ἀίοντες ἀθηήτου φύσιν αὐλής,

cuius vocis quoniam plurima exempla Riglerus (De Beroe Nonnica p. 26) collegit, aptissima quaeque afferre satis erit: I 17 *αἰθέρος αὐλής* (cf. Dion. XXXIII 286 *αἰθέριον αἰλήν*), Σ 168 *οὐ χθονίη τελέθει πς ἐμῇ βασιλῆως αὐλή* (cf. Dion. XVIII 62), Dion. XX 97 eodem epitheto *οὐρανίη* adiecto

οὐρανίην γὰρ

Ἦρη σοὶ κοτέονσα Διὸς μαντεύεται αὐλήν.

Berolini.

H. Tiedke.